

ŐSZUTÓ

Tört fényű, sárga fasorban baktatok.
Képzelt kutyámat pórázon rángatom.
Arnyék-anyám ül egy távoli padon,
mindig eggyel odébb, hol el nem érem.

Ahogy ő nincsen, ahogy mint a halott,
annyit érzek most Bécs, Róma zajából,
fényeiből – úgy leszek egyre máshol,
kereshetsz bármelyik ponton a térben.

Várady Szabolcs

LEHETSÉGES VÁLTOZAT

A holmimat ma is csak összeszedtem,
kis táskámmal megint elindulok.
A rácsok visszahoznak. Rácsodálkozz:
rács kezdet, rács vég. Itt enni kapok – rács
ízében hol a jóillatú bogrács?
Legjobb, ha összeférek és lefekszem.

Elvették amim lehetne hurok.
A rímekre akaszodom. Halálhoz
nem juthatok, élet meg nem jutott.

Mutatnám magam az erényre késznek,
de fűrész szemekkel csak fürkésznék.
Vagyok nekik, ki voltam büszke, félszeg,
tekintetem betűi sanda félszek.
Naponta kérdem: Él-sz-e? Élek, élek.
Vastagszik rajtam az idő, e kéreg.
Fűrész kicsorbul, érjen ahol érhet.

(A Cserépfalvi Kiadó előreláthatólag az idej könyvűhéten jelenteti meg – Zelki János ötlete nyomán – „József Attila legszebb öregkori versei”. Ezekből valók a fentiek.)